

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **T. M. L. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3463/2017-HANOI-I, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 218/2017 - 64,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 218/2017 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně se u Krajského soudu v Plzni domáhala zrušení shora uvedeného usnesení, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnaní je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť žalobkyně si předem nesjednala termín k jejímu podání, ačkoliv je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena, a zároveň nepodala žádost osobně.

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud nejprve konstatoval, že rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť se jím závazně určuje, že cizinec nemá veřejné subjektivní právo na věcné projednání své žádosti. Za této situace bylo nezbytné, aby napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 větou první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. K tomu však nedošlo, neboť v napadeném rozhodnutí jsou pouze uvedeny dva důvody nepřijatelnosti žádosti, avšak jejich naplnění není vůbec nijak zdůvodněno.

[4] Soud dále neshledal, že by byl dán důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy, že „*cizinec si předem nesjednal termín žádosti, ačkoli je zastupitelským úřadem stanovena*". Odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, které se zabývalo systémem Visapoint. S ohledem na závěry učiněné v tomto rozhodnutí bylo za účinnosti systému Visapoint nezbytné na žádost žalobkyně, podanou sice „nouzovým" způsobem, pohlížet jako na žádost podanou zcela řádně. Nebyl zde vůbec žádný prostor pro vyslovení důvodu nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy postupoval v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ze stejného důvodu podle soudu nebyl dán důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 poslední věty zákona o pobytu cizinců, tedy že „*žádost nebyla podána osobně*".

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností.

[6] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku povahy sdělení o nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když se podle stěžovatele nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tento neformální úkon není nezbytné odůvodnit a bylo by možné jej napadnout žalobou dle § 82 s. ř. s. Tato koncepce je předvídána důvodovou zprávou k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017. Proto je požadavek, aby stěžovatel odůvodňoval takovéto sdělení podle nároků plynoucích § 68 odst. 3 správního řádu, zjevně nepřiměřený a v rozporu s textem i účelem § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[7] Stěžovatel dále namítl, že nelze považovat žádost žalobkyně za řádně podanou. Žalobkyně podala žádost o udělení dlouhodobého víza a současně se domáhala podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty v době určené pro přijímání žádostí o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání. Podle stěžovatele závěr krajského soudu, který takto podanou žádost považoval za podanou nouzový způsobem, a proto řádně, neobstojí. Doplnil zároveň, že rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ohledně požadavku na dodržování úředních hodin pro podání jednotlivých druhů žádostí není jednotná. Zdůraznil, že žalobkyně byla o organizaci úředních hodin informována, neboť tato informace byla vyvěšena na úřední desce stěžovatele a zveřejněna také na jeho webových stránkách. Přesto žalobkyně rozvržení úředních hodin pro jednotlivé druhy pobytových oprávnění nerespektovala a domáhala se podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v době vyhrazené k podávání žádostí o schengenská víza. Stěžovatel proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmý právní názor, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti má svůj význam, neboť umožňuje žalobci seznat, jaký byl skutečný důvod pro závěr o nepřijatelnosti žádosti. Přitom se tím zamezí situaci, aby se žalobci tyto důvody dozvídali až v rámci žalobního řízení poté, kdy již nemohou doplňovat žalobní námitky. Odmítl názor stěžovatele, že by judikatura v otázce posuzování požadavku na respektování úředních hodin pro jednotlivé druhy žádostí byla nejednotná. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nedůvodná je námitka, jíž stěžovatel brojí proti posouzení svého napadeného usnesení jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. května 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 - 19, č. 3744/2018, dovodil, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí nejsou v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (§ 76 odst. 5 správního řádu), lze je však napadnout přímo správní žalobou (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS). Na tomto právním názoru setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 16. května 2018, č. j. 6 Azs 80/2018 - 19, ze dne 27. června 2017, č. j. 1 Azs 26/2018 - 37, ze dne 1. července 2018, č. j. 9 Azs 123/2018 - 26 a ze dne 15. srpna 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35.

[12] Nejvyšší správní soud ovšem nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 31, Nejvyšší správní soud dovodil, že „*stěžovatel tedy učinil výrok usnesení* „žádost je nepřijatelná“ *na základě toho, že si žalobkyně předem nesjednala termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. Takovéto odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné.*“ V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro odchýlení se od svých dřívějších závěrů. Z toho důvodu i nyní napadené rozhodnutí stěžovatele posoudil tak, že obsahuje, byť v míře omezené, důvody vysvětlující jeho závěry. Z tohoto důvodu shledal závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jako nesprávné.

IV. Závěr

[13] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s větou první před středníkem § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[14] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu pro jeho nesprávný závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, nezabýval se úvahami krajského soudu ohledně zákonnosti postupu stěžovatele. Krajský soud proto bude v dalším řízení povinen posoudit zákonnost rozhodnutí stěžovatele, a to na půdorysu závěru Nejvyššího správního soudu o jeho přezkoumatelnosti. Krajský soud se přitom vypořádá kromě závěrů plynoucích z usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, i s navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu věnující se posouzení povinnosti žadatelů dodržovat úřední hodiny pro konkrétní typy pobytových oprávnění v rámci systému Visapoint, kterou argumentoval v kasační stížnosti stěžovatel.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu